

Vladimír Šlechta
Kyborgovo jméno

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

KYBORGОВО JMÉNO

Copyright © 2003, 2014 by Vladimír Šlechta

Cover © 2014 by Michal Ivan

2nd Czech Edition © 2014 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-202-0 (PDF)

ISBN 978-80-7456-203-7 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-204-4 (ePub)

ISBN 978-80-7456-205-1 (mobi)

Vladimír Šlechta

Kyborgovo jméno

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2014

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. *Ploty z kostí **
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Oggerdovský cyklus

Střepey z Apokalypsy

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Emma z umírajícího města

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<http://www.krvavepohranici.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Motto:

„Těžko na cvičišti, lehkó v boji.“

(dávny ruský generál)

„Těžko na cvičišti, lehkó v epicentru jaderného výbuchu.“

(nápis na lavici kadetní školy)

Kapitola první:

Krvavá fotografie

„K zemi!“ zazněl ze sluchátka Oggerdův hlas. Nezaváhal jsem. Vrhł jsem se do cihlobetonové drtě, rozplácl se na bříše jako žába a bolestivě jsem se uhodil do několika míst.

Z temnoty vylétl šíp, doprovázený zvláštním zavřísknutím. Kovově se zaleskl a zabodl se do zbytku zvětralé zdi.

Stiskl jsem přepínač hltanového mikrofonu a vydechl do mrazivého vzduchu obláček páry: „Zdá se, že jsme je našli, Oggie.“

Vzepřel jsem se na loktech. Nad zvlněnou plání se klenula jasná noční obloha a krajina byla jen černá a bílá, jako by všechny barvy zrušil samotný Císař. *Coda 3* stála v nadhlavníku, podobná rozpolcené lebce. Její sekundární světlo plášilo svit hvězd a přehlušovalo záři jiných, méně jasných satelitních měst.

Díval jsem se na dřík šípu, zabodnutý do prastarých cihel. Leskl se a stále ještě se chvěl – jako moskyt, který se přisál k hostiteli a otřásá se závratnou rozkoší.

„Tohle bylo jen varování, Oggie,“ zachrčel jsem do mikrofonu. „Šíp s hvízdacím hrotem. Je na čase, abys varoval zase ty je.“

Kolem se rozkládala pustá pláň, podobná fotografii rozčereného moře. Jenže vlny, které se tu táhly jedna za druhou, byly tvořeny nadrobno roztlučenými kousky betonu, cihel, zkorodované oceli, plastu, asfaltu a kdovíčeho ještě. Kdysi tady stávaly domy zařízené nábytkem a vybavené elektronikou. Na ulicích parkovaly automobily. Teď to tady všechno leželo promíchané – domy, nábytek, automobily i jejich majitelé, roztlučené na úlomky ne větší než pěst. Ze ztuhlých vln, jako osamělé útesy, tu a tam trčelo i něco většího: zbytek cihlové stěny, omšelý betonový blok, prastarý vrak nákladního automobilu. Zpustošenou zemi řídce porůstala nitkovitá tráva.

Kdysi se tady rozkládal København, velké přístavní město s miliónem obyvatel. Během Apokalypsy byl srovnán do úhledné placky. Ještě v Lübecku jsem dostal letecký snímek rozvalin, pořízený ze zepelínu. Když jste se na fotku dívali dost dlouho a dost pozorně, zjistili jste, že trosky Københavnu tvoří soustava kružnic o poloměru sto až tři sta metrů. Na některých místech, kterých jste mohli napočítat kolem dvaceti, se kružnice nepřekrýly. Tam zůstala nedotčená původní zástavba. Když mluvím o nedotčenosti, mám na mysli samozřejmě účinky Apokalypsy. Za těch dvě stě let, které od Apokalypsy uběhly, na *nedotčených* zbytcích Københavnu zapracoval déšť, vítr a ona tajemná entita nazývaná Zub času.

*Ostrov*y původní zástavby byly v současné době osídlené prospektory, squatterry a jinými mrchožrouty. Od včerejšího večera jsme putovali od jednoho *ostrova* ke druhému, tahali ty žalostné existence z pelechů a pokládali jim nepříjemné otázky.

Teď, jak se zdálo, jsme se přiblížili k cíli.

„Upoutej jejich pozornost,“ ozval se ze sluchátka Oggerdův hlas.

Převrátil jsem se na záda a vyzdvihl násadu od smetáku, ke které jsem před soumrakem přivázal bělostný povlak polštáře. Energicky jsem zamával sem a tam. Bílá látka zavlála postříbřenou tmou.

O kus dál se na osamělý betonový blok vyhoupl Oggerd. Navlečený do těžkého bojového brnění z vytvrzeného plastiku byl černočernou skvrnou, kaňkou v stříbřitých odlescích vesmírných měst. Celohlavová přilba a mohutné ramenní pláty dodávaly jeho siluetě vzezření oživlého, nestvůrně velkého trilobita. Lokty si Oggerd opíral o podivný podlouhlý předmět, zavěšený na řemení napříč těla.

Svědomitě jsem mával bílou vlajkou. „Jsme přátelé!“ ječel jsem. „Můžeme si promluvit s někým, kdo to tady řídí?“

Nedělo se nic. Nad rozvalinami, táhnoucími se do všech stran, zářila *Coda 3*. Stvolý loňské trávy, zmrzlé a pokryté jinovatkou, cinkaly ve vánku.

Z temnoty vylétl další šíp. Střelec usoudil, že první varování nestačilo. Tentokrát sice nepoužil hvízdající hrot, ale šíp se stejně nedal přehlédnout. Dřík, zřejmě vyrobený z prastaré duralové trubičky potažené teflonem nebo jiným sajrajtem, duhově pableskoval.

Jak šíp stoupal, zdálo se, že se vlní, že se hadovitým způsobem zavrtává do vzduchu. Samozřejmě to byl jen optický klam.

Opalizující šíp vylétl vzhůru a pak, po elegantní parabole, svištěl shora – přímo na můj nechráněný hrudník. Tak mi to alespoň připadalo. Na vteřinku jsem měl pocit, že ať se hnu kamkoliv, padající šíp mě vždycky zasáhne.

Prudce mě zabořilo v pravé plíci.

„Ne! Už ne!“ stačil jsem vyjeknout. Bylo to půl roku, co mi probodli plíci železnou tyčí. Vzpomínka na tu strašnou bolest zůstávala čerstvá.

Věc na Oggerdově hrudníku, což byla puška opatřená dlouhým tlumičem, vydala bublavý zvuk – jako když vylétne špunt z láhve. Opalizující šíp, dříve než se dotkl země či mého těla, zavířil a s sinknutím odlétl do trosek.

„Žádné hraní!“ vykřikl jsem. „Tohle je vážná záležitost!“

O chvíličko později zachrčel ze sluchátka Oggerd: „Stahují se. Ustupují.“

„Stát!“ zaječel jsem. „Zůstaňte na místě! Kdo se hne, ten má prostřílený nohy!“

„Áarghhh!“ zazněl z několika stran vzteklý řev, provázený drnčením tětiv, svistotem šípů a dvěma osamělými výstřely, které, soudě podle hlubokého zvuku, pocházely z dvojhlaňové brokovnice.

Oggerdova puška se tlumeně, přerývaně rozkašlala.

Ze tmy se ozýval dupot a výkřiky. Zvláštní bylo, že se neznámí domlouvali germánštinou. Ne příliš čistou, nářeční a s divným přízvukem, ale přece jen germánštinou.

„Zpátky! Mizíme odsud!“ křičel kdosi neznámý.

„Au! Aaahhh!“ zaúpěl jiný. „Koupil jsem to!“

Na betonovém bloku už nikdo nestál, obludný trilobit byl pryč. Oggerd se rychle přemísťoval a s rozmyslem střílel, ale tak, aby nezabil. Puška vydávala bublavé zvuky, které zanikaly v okolním křiku.

„Rorejsi – Rorejsi, seš to ty?“

„Napravo, hoši, napravo!“

„Obešli nás!“

„Rorejsi!“

Prásknutí brokovnice. Svistot odražených broků.

Chraplavý hlas: „Dobře! Zastavte to! Budeme se s váma bavit! Do hajzlu! Dejte tu hlaveň z mé hlavy!“

„Žádný podrazy!“ zavřískl jsem, zatímco jsem se stavěl na nohy. „Sežeňte světlo, ať na vás vidím!“

Někdo škrtl zapalovačem a přiložil k plamínku improvizovanou pochoděň. Klacek obalený hadry vzplál, vzduchem

začpěl pach hořící pryskyřice. V mihotavém světle jsem zahlédl dvě postavy v přiléhavých kalhotách a přepásaných maskáčových halenách. Pár takových halen jsem zahlédl ještě před koncem Století válek, a tak jsem věděl, že přede mnou stojí demobilizovaní průzkumníci osmého pluku. Haleny se šily ze zeleného plátna, černé, hnědé a žluté maskovací skvrny se na ně domatly ručně.

Průzkumníci? Tak proto ty luky a šípy. Ještě před dvaceti lety byly co do účinnosti srovnatelné s mušketami, a navíc tiché. Všiml jsem si houžvičky, který svíral krátký reflexní luk. To byl zřejmě onen čarostřelec, který mě ohrožoval luminiscenčním šípem. Tipoval jsem, že už mu dávno minula čtyřicítka. Zřejmě si odkroutil nejen smluvních sedm let vojenské služby, ale i druhou a možná i třetí sedmičku. Když pak slavnostně vyhlásili Století míru, bylo mu jeho lučištnické mistrovství k ničemu.

Šel jsem k nim, zatímco Oggerd se zdržoval ve stínech.

Oprášil jsem své modré pončo i černé kožené kalhoty a vykouzčil na tváři široký úsměv: „Tak fajn, tohle všechno bylo zbytečné. Ale můžete mít dobrou pocit, že jste udělali, co jste mohli... všechno, co bylo ve vašich silách... Neutrpejte, doufám, vážná zranění?“

Zakolísal jsem hlasem, aby pochopili, že se jim tak trochu posmívám.

Chlapík, kterého po stranách přidržovali další dva, se pokusil říct: „Je mi prdlajs.“ Ani tak krátkou větu však nedokončil a rozkašlal se. Oggerdova kulka ho zasáhla do hrudi, kryté neprůstřelnou vestou. I když neprošla skrz, stejně ho pochroumala.

„Co chcete?“ zavrčel chlápek držící pochodeň. Ač vypadal nejvyšší na třicet, byl už dokonale plešatý. Aby nahradil absenci vlasů, pěstoval si hustý mroží knír.

„Hledáme jednoho muže,“ vysvětlil jsem mu.

Mroží knír přikývl: „Tak hledejte dál.“

„Jmenuju se Fink,“ řekl jsem. „Gowery Fink. Během Století válek jsem pracoval jako vyjednaváč.“

„Ty seš ten týpek od Laramise,“ řekl někdo. „Byly toho tenkrát plny noviny.“

„Jo, to jsem já,“ přikývl jsem. „Ale já teď nejsem důležitěj. Důležitěj je muž s puškou, schovanej ve tmě. Už jste poznali, že je lepší bojovník než vy všichni dohromady. Jmenuje se Oggerd. Žádný křestní jméno, žádný příjmení. Prostě jen Oggerd. Major císařský armády.“

Při představování jsem si dal záležet, abych správně vyslovil obě *gé* ve jméně: *Og-gerd*.

Muž s pochodní zaprotestoval: „Tohle území nepatří k Císařství! Je to Pustina!“

„Já vím, Pustina. Pustá krajina typu B2, zaříděno dle císařského výnosu číslo 456,“ vysypal jsem ze sebe. Samozřejmě nešlo o to, abych se pochlubil svými znalostmi, byl to drobný psychologický trik. Část kníráčových myšlenek se teď začala zabývat císařskými výnosy: tím, že jsou vydávány už půl století, některé jsou tlusté jako zahrádkářská ročenka a jiné se vejdou na jediný papír... Takovýmhle způsobem lidská mysl pracuje, a čím víc se kníráč soustředil na vyřešení ošemetné situace, tím víc mu v hlavě rotovaly císařské výnosy.

„Poslyš, hochu,“ řekl jsem. „Já už jsem nás představil. Co kdybys ty udělal to samý? Můžu vědět, s kým mluvím?“

„Vitautas Frost.“

„A hodnost?“

„Desát... jak to myslíš? Jaká hodnost?“

Odvedení pozornosti zafungovalo a císařské výnosy slavily úspěch.

„Prořekl ses, Vitautasi,“ zasmál jsem se. „Takže nás laskavě doved k vyšší šarži a my to na tebe nepovíme.“

„Nemohu vás nikam odvést. Nemohu vás pustit dál.“

Rozpráhl jsem ruce v omluvném gestu: „Vitautasi, udělali jste na mě dojem. Už jsem viděl pár takovejchhle míst.

Trosky, osídlený kanibalama a mutantama. Seznámil jsem se například s lovci lebek. Věřil bys, že měli v nosních přepážkách zastrkané lidské kosti? Někteří byli potetovaní od hlav až k patám. Ale vy máte úroveň. Máte vojenskou organizaci, mluvíte slušnou germánštinou. Myslím, že jste udělali dojem i na Oggerda – jinak by polovina z vás byla teď mrtvá. Ale je mi líto: my máme úkol a ten plníme. Proti Oggerdovi nemáte šanci.“

„Koho jsi říkal, že hledáte?“

„Ještě jsem to neřekl, ale povím ti to teď. Hledáme muže, kterej se jmenuje Gries. Doktor Jason Gries.“

„To jméno jsem v životě neslyšel.“

Rozesmál jsem se: „Desátníku Froste, jsou čtyři hodiny po půlnoci. Od včerejšího večera jsme na nohách. Procházíme trosky, budíme prospektory z jejich zaslouženého spánku, pokládáme jim otázky a opouštíme je vystrašený k smrti. Testujeme, která místní parta je nejsilnější. A chceš vědět proč? Protože ti nejsilnější budou mít doktora Griese. A chceš vědět, jak je výsledek? Tvoje parta vítězí o několik koňských délek, Vitautasi. Jste *příliš* dobří. Jste veteráni ze Století válek, co? Demobilizovaní průzkumníci. Přišli jste z kontinentu. Někdo vás najal a dopravil vás sem. Pokud nám dáte doktora Griese, tak odejdeme a nikomu o vás nepovíme. Například se nezmíníme císařské rozvědce.“

„Chceš nám vyhrožovat?“

Měl jsem na rozhodnutí milisekundu. Buď jsem mohl přitahovat šrouby, vyhrožovat a zastrašovat, což by bylo zdlouhavé, nebo jsem to mohl zkusit jinak. Rozhodl jsem se pro to druhé.

„Něco ti ukážu, Vitautasi.“

Sáhl jsem pod pončo a z vnitřní kapsy vytáhl obálku kvartového formátu. Vytřepal jsem z ní lesklou barevnou fotografii a podal ji Frostovi.

„Dobře si to prohlédni, Vitautasi.“

Frost vzal fotku nedůvěřivě do prstů a přiblížil ji ke světlu. „Do prdele!“ vyjekl. „Co to je?“

Vlastně jsem tu fotku viděl jen dvakrát – a vždycky se mě zmocnil zuřivý vztek. Na první pohled neukazovala nic než naprostý chaos. Kusy ložního prádla, nějaké provazy, krajky. Ale nad tím vším dominovala červená barva. Krev, krev a zase krev. Kusy bledé kůže. Hnědé vlasy rozhozené po zakrváceném polštáři. Zápěstí připoutaná ke kovovým pelestem.

Dívčí košilka pohozená opodál, bělostná, zázrakem uchráněná toho krvavého šílenství.

Teprve když jste se dívali dost dlouho, pochopili jste, že někdo přivázal mladou holku k posteli a zapracoval na ní ostrým nožem – ale to už jste měli všechny detaily uložené do paměti.

I ostatní chlapi z Frostovy hlídky se podívali.

Účinek byl zdrcující. Celá hlídka jako by se zmenšila, mužům poklesla ramena i nohy v kolenou. Jeden z nich, když mu to došlo, se otočil a začal zvracet.

„Líbí se ti to, Vitautasi?“ pousmál jsem se. „Tohle je práce doktora Griese. Proto je na útěku.“

„Do prdele, do hajzlu,“ vyhekl jeden z Frostových mužů. „Doktor Gries! A vypadal tak měkkej! Měkkej jako... jako sračka!“

„Ježíšikriste – co to s ní udělal? Přivázal ji k posteli a rozřezal na kousky!“ vykřikl jiný.

„To je jim podobný, *vzdělančům*. Perverzní svině!“

„Zasraný inteligenti!“ přidal se další.

Frost mi štítivě vrátil fotografii. „Takovou zrůdu já nebudu krejt!“ vykřikl.

„Proto jsme tady, Vitautasi. Abychom ho zatkli a odvezli zpátky. Bude postavenej před soud.“

„Zabijeme ho hned tady! Zaslouží si to!“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. „To není správný řešení. Musí být postavenej před soud.“

„Aha,“ vyhrkl Frost. „To je trik! Falešná fotka!“

Vlastně byl chytřejší, než se zdál. Tohle mě předtím nena-
padlo. A mělo mě to napadnout.

„Mám návrh,“ nadhodil jsem. „Zeptáme se doktora
Griese. Pokud potvrdí, že je fotka pravá, půjde s námi. Jestli
to popře, vrátíme se bez něj.“

„Nemůžu to rozhodnout!“

„Budeš to muset rozhodnout, Vitautasi. Brzy začne svítat.
Oggerd má čelní štít přilby uzpůsobenej pro noční vidění. Je
proti vám ve výhodě, jenže za svítání výhodu nočního vidění
ztratí. A to bys přece nechtěl, aby ztratil *tuhle* výhodu, že ne?
Musel by provést *jiný opatření*.“

Ve skutečnost jsem jim lhal. Oggerd žádné zařízení pro
noční vidění nepotřebuje. I bez něj vidí ve tmě jako kočka.
Ale takhle, jak sem to řekl, to znělo lépe.

Frost se rozhlédl po svých lidech, pochodeň v jeho ruce
zaprskala a pohasla.

„Ta fotka je pravá, Vitautasi,“ řekl jsem tiše, i když mi
v hlavě začal vrtat červíček pochybností.

„Dobře! Odvedu vás k němu!“

„Oggie!“ křikl jsem do noci. „Můžeš se k nám přidat!“

Ze tmy se odloupl jeden temnější kousek. Oggerd. Došel
k nám, plynulým pohybem si sundal z hlavy helmu a zavě-
sil si ji na jednu z úchytek na řemení. Když zahlédli jeho
chmurnou tvář, muži mimoděk ucouvli. Ani jsem se jim
nedivil.

Oggerd byl vysoký podmračený chlap s krátce zastři-
ženými vlasy a vousy, oblečený do temného plastiku. Nad
levým ramenem mu trčela rukojeť *řezáku*, sečné zbraně
s monomolekulárním ostřím. Bojovníci Vitautase Frosta
určitě věděli, že zbroj odolá zásahu z jakékoliv ruční zbra-
ně a že váží, takhle kompletní, téměř třicet kilo. Přesto se
Oggerd pohyboval s lehkostí, plavně jako velká kočka. Přes
prsá mu na řemení visela poloautomatická puška vybavená

tlumičem. Hlaveň nenuceně směřovala k Frostovi. Nedalo se říct, že by Oggerd na někoho mířil. Dokonce ani neměl prst na spoušti. Lokty si už zase opíral o střední část zbraně. Ale ústí tlustého, třicet centimetrů dlouhého tlumiče se dívalo, pozorovalo a snad i *vyhodnocovalo* chování přítomných.

„Půjdeme,“ řekl Oggerd.

Jako by promluvila kamenná socha. Oggerdova řeč nebyla řečí v pravém slova smyslu. On nemluvil jako ostatní lidé. Vždy jen vrčel, chrčel, mručel či burácel. V kombinaci s vysokou postavou a netečnou tváří měly jeho slovní projevy zdrcující účinek – a teď mluvím o tom instinktivním strachu, který nedokážete ovládnout vůlí.

Takže jsme tu byli dva, já a Oggerd. Ale chyběl nám ještě někdo třetí. Technolog Hal Hargo.

„Hargo!“ vykřikl jsem. „Můžeš vylézt! Jdeme!“

Chvilí se nedělo nic a pak se nad petrifikované vlny vybatolila další postavička, kulaťoučká a tlustoučká jako medvídek. Nevysoká, oblečená do dlouhého šedého hábitu technologů, jakému lidé obyčejně říkají *čarodějnický plášť*. Pod kápi se blýskala skla okulárů.

„Zhasněte ta světla!“ zakňoural. Byli jsme na nohách celou noc a Hal Hargo už měl dost.

„Musíš si sundat noktovizor, Haliku,“ řekl jsem mu, ale pak jsem to radši udělal sám. Sáhl jsem pod jeho kápi a stáhl mu přístroj pro noční vidění. Bylo to těžké zařízení skládající se ze dvou krátkých mosazných tubusů, vyvedené v současném stylu, zvaném *třetí secese*.

Technologův šedý hábit se zahemžil, vysunul se z něj bleďý pařátek a dopravil pod kápi dioptrické brýle.

„A co je zase tohle?“ vyjekl Vitautas Frost.

„Tohle je doktor Hargo,“ představil jsem našeho třetího člena. „*Kolega* doktora Griese. Takřka jeho přítel. Promluví si s doktorem Griesem. Nechceme přece, aby doktor Gries

udělal nějakou *nepředloženost*, vid', že ne, Vitautasi? A teď, když dovolíš, bychom mohli vyrazit.“

*

Noc se nachylovala k ránu, nad východním okrajem trossek se čern změnila v temnou modř. Ptáci začínali zpívat. Ač bylo pár stupínků pod nulou, jaro už klepalo na dveře.

Vitautas Frost nás odvedl o půl druhého kilometru dál, kde nebyl starý København nadrcený na tak malé trosky. Nacházelo se tu pár nízkých zdí, zarostlých řídkým borovicovým lesem. Frostovi muži tu vybudovali domek s jedinou místností se stěnami ze starých perlitbetonových tvárnic, zastřešený kusy vlnitého plastu. Sami žili ve stanech, nedbale rozestavěných kolem domku.

Za těch pár dní, co doktora skrývali, už zjistili, že doktor Gries je noční tvor. Proto mu opatřili dvě olejové lampy.

Zvenku, z bezpečné vzdálenosti, jsme se dívali do rozzářeného okna. Doktor Gries nespal. Postával u sklopeného rýsovacího prkna, které sem dopravili kdovíodkud. Na prkně měl rozložené papíry, logaritmické pravítko a dva hrnky. Byl to zhruba pětaticetiletý, mladistvě vyhlížející muž, hladce oholený, s předčasně zešedivělými, dozadu sčesanými vlasy. Oblékl se do uválených kalhot s lampasem, jaké nosívali císařovi mušketýři, a do vytahaného vojenského svetru barvy khaki.

Zíval, protíral si oči, ale nezdálo se, že by se chystal do postele. Snad se bál snů, které by se mohly dostavit.

„Musíme na něj polehounku,“ zašeptal jsem. „Měl by s ním nejdřív promluvit někdo od vás. Někdo, koho zná a komu věří.“

„Pošleme tam ségru,“ přikývl Frost.

Po chvíli zařizování jsme viděli, jak se z jednoho stanu

vykulila dívčí silueta. Přes noční košili si za chůze oblékla dlouhý maskáčový kabát.

Zaklepala na dveře. „Pane doktore, hledají vás tu nějakí lidé. Jeden z nich je prý váš přítel.“

To už jsme se přesouvali za její záda.

„Přítel?“ podivil se doktor Gries.

Dívěnka uvedla Hala Harga. Ten si z hlavy shodil kápi a odhalil svou obrylenou, tvarohově bledou tvář, porostlou osamělými vousisky.

„Zdravím tě, Jasone,“ kývl na pozdrav.

„Halgerde!“ vyhrkl doktor Gries.

To už jsme se do místnosti hrnuli i já a Vitautas Frost. Za námi se tam vmáčkl Oggerd. Postavil se zády ke zdi a prohlédl si Griese pronikavým, neuhýbajícím pohledem. Temeň jeho hlavy se dotýkalo střešní konstrukce.

V místnosti náhle nebylo k hnutí.

„Jasone,“ rozhodil Hal Hargo rukama. „Poslali nás, abychom... abychom tě přivedli zpátky.“

„Poslali... tebe? A kdo jsou ti další pánové?“ zajíkl se doktor Gries. „Desátníka Frosta už znám...“

„Vyslala nás císařova administrativa,“ usmál jsem se přátelsky.

„Přišli jste pro mne... spravedlnost mne dostihla...“

Chtěl jsem něco říct, ale Hargo mi zdviženým prstem naznačil, že mluvit bude on.

„Chceme, aby ses vrátil,“ zakníkal. „Odešel jsi od rozdělané práce, Jasone...“

„Snažím se, jak vidíš,“ mávl doktor Gries ke sklopenému rýsovacímu prknu. „Pokračuju ve výpočtech... Tihle dobří lidé mi opatřili výbavu... výbavu pro architekta. Jenže já nejsem architekt! Chybí mi laboratoř, Halgerde.“

„Vrátíš se ke své práci, Jasone.“

„Nemohu se vrátit!“ vykřikl doktor Gries. Přitiskl si pěsti ke spánkům. Zoufalství, které zatím jen doutnalo za

slzícíma očima, se rozhořelo naplno. „Nechápeš to, Halgerde? Odsoudí mě a popraví!“

Hargo vyjekl: „Nikdo tě nebude soudit, Jasone. Tvá práce je důležitá! Jsi příliš cenný! Budeš pokračovat ve výzkumech!“

„Já... udělal jsem hroznou věc... Zabil jsem... zabil jsem ji. Jsem zrůda, nechápeš? Já už nemohu žít ani sám se sebou!“

Hal Hargo udiveně zavrtěl hlavou. „Já jsem taky zabil několik lidí, Jasone. Pět nebo šest... možná deset... nepočítal jsem je. Nevím, proč bych se tím měl trápit.“

Pak se Hargova tvář sraštila soustředěním: „Jasone, to, co jsi provedl, je *tohleto*... hrozné. Tedy – nelidské. O to víc se teď musíš snažit. Prací pro... ehm... společnost odčiníš svou vinu.“

Doktor Gries se smutně pousmál: „Naučili tě to jako básničku, vidě, Halgerde. Ale ty za to nemůžeš. Jsi jiný. Máš atrofované svědomí. Závidím ti.“

„Doktore Griesi,“ vložil jsem se do hovoru, „odvedeme vás. Pošleme vás zpátky do Bornnu. Tak to je a vy na tom nic nezměníte.“

„Nezměním? Možná máte pravdu. Musím přijmout svůj úděl jako muž... Jenom si posbírám tyhle papíry. Halgerde, mohl bys jít sem? Něco ti ukážu, řešení intenzity osvitů.“

Byl jsem unavený a udělal jsem chybu. Dovolil jsem, aby Hargo šel blíž.

Dívali jsme se, jak doktor Gries třesoucíma se rukama sbírá papíry. Hal Hargo mu nakukoval přes rameno.

„Ustup, Hargo!“ zachrčel Oggerd.

Hal Hargo se udiveně ohlédl.

„Uhni!“

V tu samou chvíli se doktor Gries probudil k životu. Levicí chytil Harga za přednici šedého pláště, pravou rukou sáhl pod papíry a vytáhl rezavé kancelářské nůžky.

„Zpátky!“ vykřikl. „Ustupte, nebo ho zabiju!“

Pokrčil nohy, aby se ukryl za drobným Hargem. Hroty mírně rozevřených nůžek si přiložil na hrdlo: „Nepůjdu s vámi! Nehýbejte se, nebo si vrazím nůžky do krku.“

„Stůj, Froste,“ vyjekl jsem. „Hargo, seber mu ty nůžky.“

Oggerd stál u stěny jako socha, prst na spoušti, hlaveň namířenou na Griese. V dráze výstřelu však stál kulatoučký Hargo.

Vitautas Frost se trásl hněvem. „Vážil jsem si vás, doktore Griesi, ale teď vidím, že je to tak! Opravdu jste zmasakroval to děvče... ty... ty zrůdo!“

„Zmlkni, Froste,“ sykl jsem, „nebo se opravdu zabije. Neprovokuj ho!“

„Nechtěl jsem to udělat,“ vykřikl doktor Gries zpoza Hargova těla. „Chci, abyste věděli, že mne to mrzí! Hnusím se sám sobě! A teď...“

Oggerdova puška vydala bublavý zvuk. Kulka zasáhla Harga do levé strany hrudníku. Sklouzla po flakvestě, kterou měl Hargo pod šedým pláštěm, a udělila jeho drobnému tělu rotaci. Hargo se pootočil a vyškubl se z Griesova sevření.

Doktor Gries sebou trhl leknutím. Švihl pravicí. Možná se chtěl rozmáchnout, aby si vrazil nůžky do krku, ale spíš to bylo jen mimoděčné gesto.

Druhá kulka mu vyrazila nůžky z ruky, při tom mu zlomila ukazovák.

Doktor Gries se nevěřícně zadíval na svůj prst, trčící do nepřírozeného úhlu: „Vy jste mne... *postřelili!*“

Teprve se zpožděním si uvědomil bolest, kterou jsme mu způsobili: „To bolí! To hrozně bolí! Ách-ááaouuu!“ vydal ze sebe vysoký kvílivý zvuk.

„Ty svině!“ zaječel Frost. „Teď poznáš, co je to bolest!“

Pootočil jsem se a kopl. Na nějaké pořádné kopnutí tu bylo málo místa, tak jsem alespoň narval koleno do Frostova břicha. Vitautas Frost se zlomil v pase a já jsem ho sekl malíkovou hranou do spánku. Obvykle to stačí. Stačilo to i teď.

Omráčený Frost se sesypal na zem.

„Seber Griese. Pěnkavko!“ zaburácel Oggerd. „Seber oba!“
Nečekal na mě, rozrazil dveře a vyběhl ven.

V mezičase odstranil ze své pušky tlumič, vzápětí se zvenku rozeznělo ohlušující práskání výstřelů.

Skočil jsem ke Griesovi. Loktem jsem ho udeřil do solaru a vyrazil mu dech. Pak jsem popadl Harga, který se opíral o zeď z perlitbetonových tvárníc.

„Padej, doktůrku. Cválej!“

„Lehněte na zem!“ burácel zvenku Oggerdův hlas. „Ruce za hlavu a nikomu se nic nestane! Nehýbejte se! Nepokoušejte se o odpor!“

S Hargem v jedné a s doktorem Griesem v druhé ruce jsem vypadl ze dveří. Posledním pohledem jsem přejel místnost. Omráčený Vitautas Frost ležel na zemi a v koutě, schoulená do klubíčka, seděla dívka v maskáčovém kabátě a tiskla si pěsti na uši.

*

Vlekl jsem doktora Griese asi kilometr, nebo možná dva. Utíkali jsme po pěšině, která vedla řídkými hájky břízek a borovic, občas jsme přeběhli přes volné prostranství. Hargo cupital, seč mohl, ale nebyl v pořádku. Sípal, chrčel, pravici si tiskl k boku.

Zpočátku nám za zády zněla střelba, ale postupně slábla. Když ztichla úplně, ptáci se znovu rozkřičeli.

Svívalo. Obzor na východě byl jasně bílý, ale slunce dosud nevyšlo. Beton, cihlová drť i žlutá loňská tráva se třpytily jinovatkou.

Zastavili jsme se v dolíku zčásti již zasypaném návátou zeminou. Hargo se okamžitě natáhl na zem, přímo do přemrzlé trávy. Chvilí jsem se na něj díval a pak jsem si s povzdechem přetáhl přes hlavu své modré pončo. Poskládal

jsem je, čímž jsem vytvořil něco jako polštář. Ten jsem dal technologovi pod hlavu.

Musím říct, že pončo, tedy obdélníkový kus látky s výřezem pro hlavu, jsem *vynalezl* osobně. Přesněji řečeno jsem pončo objevil na ilustraci v jedné předapokalyptické knížce, nazvané *Země kovbojů*. Tehdy mě tak nadchlo, že jsem si nechal ušít své první. Postupně jsem jich vystřídal několik. To předposlední, které u Laramise propíchal šíp a provrtaly kulky, by už stejně nespravil ani ten nejzručnější krejčí.

Po té nešťastné události u řeky Laramise otiskli v novinách spoustu mých portrétních perokreseb – pochopitelně i s pončem. Pončo se pak dostalo do módy, což mě hnělo. Už jsem nebyl jediný, kdo nosí něco tak extravagantního.

Pod pončem jsem měl, tedy kromě kalhot, teplý svetr a přes něj vojenské řemení s několika brašničkami. Otvíral jsem brašničky a na plochý kus betonu skládal lékařskou výbavu – injekci, ampule, obvazy a tak podobně. Když jsem s tím byl hotov, dostavil se i Oggerd. Jeho plastický pancíř byl čerstvě poškrábaný, na dvou místech z něj trčely dřívky šípů. Ostré hroty, kované z podkov, dokázaly projít skrz plastickou vrstvu, ale stejně je zastavily lamely, které se skrývaly vespod.

Teprve teď, za denního světla, vyvstala v plné kráse Oggerdova výstroj. Základem pancéřování byl plastický pancíř s reliéfem dravého ptáka, který Oggerd nikdy neodkládal. Kvůli tomu ptákovi jsem vymyslel a začal prosazovat Oggerdovu přezdívku *Orlosup*, která mu zřejmě nebyla proti mysli.

Do zádového dílu bylo integrované pouzdro na *řezák*, sečnou zbraň s monomolekulárním ostřím, tvarem podobnou mačetě. Takovou zbraň si nekoupíte za peníze. Musíte být členem jistého důstojnického spolku, teprve pak vám ji přidělí – samozřejmě až po komplikované, trochu trapné a velice bizarní ceremonii.

Monomolekulární ostří je, pokud byste nevěděli, hodně ostré. Tak ostré, že když si nedáte pozor, uřízne vám prsty, a jak padá, přepůlí vám i nohu. Řezák proto nemůžete jen tak zasunout do pochvy. Dodává se k němu speciální pouzdro s magnetickými sponami. Pouzdro pochopitelně vyžaduje napájení, a tak jsou do zádové části pancíře zalisované podlouhlé ploché baterie.

Do drážek pancíře se dá zasunout i celohlavová přilba, která v případě potřeby funguje i jako protiplynová maska. Na pancíř navazují kryty paží, loktů a loketních kloubů. Stehna měl Oggerd chráněná zdánlivě neforemnými výlisiky, pod které se vešly i nacpané kapsy maskáčových kalhot. K výstroji patřily i kryty holení, kolen a lýtek a složitá konstrukce pokrývající choulostivá místa pod pasem, zkonstruovaná tak, aby ani v nejmenším nebránila pohybu.

Takové brnění činí nositele nezranitelným. Ale tahat těch třicet kilo celý den – to prostě vyžaduje opravdu silného chlapa.

Na širokém opasku visel Oggerdovi holstr s velkorážní pistolí a na řemení, které bylo součástí pancíře, měl zavěšenou pušku. Protentokrát odložil svou oblíbenou repliku Mausera 98 a vybavil se poloautomatem s rozšířeným zásobníkem. Dlouhý tlumič sice snižoval přesnost střelby, ale i tak zasahoval Oggerd s jistotou, které mě udivovala.

Přivítal jsem Oggerda výčitkou: „To jsem od tebe nečekal, že to napálíš do Harga.“

„Musel jsem,“ zachrčel. „Doktor Gries by se byl probodnul.“

Zmíněný doktor Gries, bledý jako stěna, seděl na kusu staré traverzy a pozoroval svůj zlomený prst. Byl v těžkém šoku, a tak jsem se věnoval nejprve jemu. Ze všeho nejdříve jsem mu píchl injekci proti bolesti.

„Tys mu vystřelil nůžky z ruky, Oggie,“ řekl jsem, zatímco jsem se rozhlížel po něčem, co by mohlo posloužit jako

dlahy. „Přitom jsi ani nemířil. Zmáčknul jsi to od boku. Při ráži tvé flinty je to skoro zázrak. Vždyť jsi mu mohl ustřelit ruku! Urvalo by mu to celý zápěstí! Jsi hotovej čarostřelec, víš o tom? A to ani nemluvím, jak jsi sestřelil šíp v letu! I s nasazeným tlumičem!“

Našel jsem pár klacíků, které jsem pokrátil nožem. „Tak, doktůrku, sem s tím prstem, srovnám ho... Trochu to křuplo, co? Ne abyste se tu sesypal! Vzmoužte se, člověče, injekce už musí působit!“

Doktor Gries se třásl, v bledém špinavém obličejí se mu klikatily stopy po slzách.

Nad východní obzor se vyhoupla úseč velikého růžového slunce. K obloze vylétli skřivani, při zemi čičikaly sýkory. V travinách se míhali drobní hlodavci, loňská tráva, zkrěhlá ranním mrazíkem, šustila a skřípala.

„Zabil jsi někoho z těch lidí od Frosta, Oggie?“ zeptal se.

„Nejspíš ne.“

„Mrzí mne, že to tak dopadlo. Ten Frost byl sympatickej chlapík. Kdo by byl řekl, že tady najdeme takovouhle vojenskou jednotku? Kdo je platí? Kdo je zásobuje? Nabonzujeme je rozvědce, Oggie?“

„Ne,“ řekl Oggerd. „To není naše práce.“

Rozhlížel se po troskách, rovnoměrně rozprostřených po krajině. *Ostrůvek*, v němž měl svou základnu Vitautas Frost, se nacházel půl druhého kilometru daleko a kolem nás se teď opět vlnilo moře z drti cihel, betonu, železa a asfaltu.

„Něco takového jsem ještě neviděl,“ zahučel.

„Ty jsi neslyšel o tektonickejch zbraních?“

„O čem?“

„Rusové tu prej během Apokalypsy použili tektonický zbraně. Vyvolali sérii malejch zemětřesení.“

„A je to pravda?“

„Co já vím? Rusové – nebo někdo jinej. Tektonický zbraně – nebo něco jinýho. Určitě sem prskli i nějaký defolianty,

jinak by ses tady těžko kochal pohledem na východ slunce. Rostl by tu les, a ne jen pár těchhle pitomejch bříz a borovic...“

Popleskal jsem doktora Griese po tváři: „Hotovo, doktoru... Co je? Krev prosákla obvazem? No a co? Nesnášíš pohled na krev? Co jsi to za doktora?“

„Má doktorát z všeobecné technologie,“ upozornil mě celkem zbytečně Oggerd. „Není lékař.“

„Vždyť já vím, Oggie, jen se pokouším vtipkovat... Teď se konečně podívám, co je s Halikem.“

Něžně jsem Hargovi vysvlékl šedý plášť a pak i příliš velkou neprůstřelnou vestu. Takovéhle vesty se šijí se spoustou kapsiček, do kterých se zastrkávají kovoplastikové lamely. Kovoplastik dnes vyrobit neumíme – a i kdybychom to uměli, neměli bychom dost energie na vytvoření dostatečného žáru. A i kdybychom měli dost energie, nikdo by se s kovoplastikem nehmoždil. Jeho výroba by byla příliš drahá a v troskách se takových lamel najde dost a dost. Jsou tak běžné, že si flakvesty mohou dovolit i takoví drbani jako Frost a jeho muži. Při čelním zásahu jsou vesty účinné, kulka vám nanejvýš pohmoždí hrudník a vyrazí dech. Jenže, jak už jsem říkal, Oggerd Harga postřelil tak, aby ho kulka štrejchla a roztočila. Což se ukázalo jako fatální rozhodnutí.

Sundal jsem Hargovi svetr a špinavé spodní triko. Odhalil jsem Hargův propadlý hrudníček. Ukázalo se, že *kulatoučkový* dojem Hargovy postavy byl způsobený jen a jen tou neprůstřelnou vestou. Takhle, do půl těla svlečený, se podobal dítěti, které zemřelo na následky dlouhého hladovění.

Na levém boku se probarvovala fialová podlitina.

„Do hajzlu!“ vyjekl jsem.

„Co se stalo?“ zeptal se Oggerd.

„Má zlomený dvě žebra, nevidíš? Kdo ví, co mu to udělalo uvnitř!“

„Dokážeš ho dát dohromady?“

„Já? Zase já? Proč já? Jsou tady tři doktoři, pokud sis nevšiml. Doktor Hargo, doktor Gries a moje maličkost. Proč musím všechno dělat já? Jsem sice lékař, pokud trváš na terminologii, ale psycholog.“

„Kdybys byl dobrý psycholog, nemusel bych Harga zranit,“ řekl Oggerd temně.

„Jo, moje chyba, nezareagoval jsem včas. Ale proč jsme s sebou Halika tahali? Říkal jsem ti přece, že ho necháme v přístavu! Tys trval na tom, že s Griesem musí promluvit Hargo!“

„Takové byly instrukce...“

„Instrukce! Příště se na instrukce vykašli, Oggie! Zacházíš s Hargem hůř než se svým koněm!“

Nedostalo se mi žádné odpovědi.

Doktor Gries, kterému zřejmě zapůsobila injekce, poposedl a srovnal Hargovi na nose brýle. Pak vzal Harga za pařátkovitou ruku. „To všechno se stalo kvůli mně, Halgerde. Já jsem to zavinil. Způsobil jsem ti bolest...“

Zaslechl jsem, jak Oggerd hlesl: „Hargo patří k nám... Hargo vydrží víc než kůň.“

Začínal jsem mít těch dvou, Oggerda a Harga, plné zuby.

Omotal jsem zraněnému střízlíkovi hrudník tlustou vrstvou obinadel. Musel jsem si vypomoci i dlouhými pásy, které jsem nařezal ze spodní části Hargova pláště. Pak jsem mu pomohl s oblékáním a postavil ho na nohy.

Popravdě řečeno: mluvím o Hargovi jako o mrňousovi, ale on zase není tak malý. Je střední postavy. Jenže já i Oggerd jsme vysocí a Hargo vedle nás vypadá trochu podměřečně.

„Dokážeš jít po svejch, Haliku?“ zeptal jsem se.

„Co by ne,“ zaskřehotal Hal Hargo. „Nic mi není.“

Podobně to řekl ten chlapík od Frosta. Tohle předstírané chlapáctví je nejspíš nakažlivé.

„Obdivuji tě, Halgerde,“ vyhrkl doktor Gries. V koktejlu, který jsem mu píchl, byla i nějaká droga a ta mu navodila

mírnou euforii. „V zájmu vědy jsi necitelný k vlastní bolesti.“

Oblékl jsem si pončo a z vnitřní kapsy vytáhl poskládanou mapu, tedy – přesněji řečeno – sadu poslepaných leteckých snímků. Porozhlédl jsem se po orientačních bodech. Kolem dokola, za stovkami hektarů cihlobetonové drtě, se zdvíhaly izolované reliéfy trosek. Nebyl jsem z toho moudrý.

„Dokážeš určit naši polohu, Oggie?“ zeptal jsem se

Ukazovák v silné rukavici se zapíchl do snímku: „Tady. Teď jsme tady.“

„Seš si jistej?“

„Ano.“

„Aha... takže můžeme jít dál po téhle pěšině...“

*

O pár hodin později už všechna jinovatka roztála. Slunce svítilo a teplota vystoupila na nějakých patnáct stupňů. Já, Oggerd a Hargo jsme byli vzhůru víc než čtyřicet hodin, ostatně ani doktor Gries dnes v noci nespal. S výjimkou Oggerda jsme sotva pletli nohama, ale Oggerd, nic naplat, je muž z oceli.

Vyšli jsme z trosek, ovšem Nyxehafen, přístav Malé mořské víly, byl pořád ještě pár kilometrů od nás. Tady, na okraji ruin, se rozkládalo malé tržiště lemované dřevěnými boudami a vyrudlými stany. Překupníci vykupovali všechno, co přivlekli prospektoři: barevné kovy i obyčejné železo. Nerezové nádobí. Příbory. Nefunkční elektroniku, skleněné vázy, nevkusné keramické sošky. I přes sérii malých zemětřesení zůstaly ve starém Københavnu nedotčené zóny z v nich se zachovala spousta nepoškozených předmětů. Takový televizor s plochou obrazovkou, jaký jsem tam zahlédl naleštěný a napulírovaný, jste si mohli postavit na sekretář jako zvláštní artefakt. Jinak vám ovšem byl k ničemu. I kdyby se

nějaký satelit probudil k životu a začal vysílat, z televize byste nevymáčkli ani ono příslovečné zrnění. Devadesát procent elektronických hraček bylo v průběhu Apokalypsy zničeno sérií elektromagnetických pulzů. Válčící strany měnily elektroniku nepřátelských zbraňových systémů ve šrot a s tím se svezlo i všechno ostatní.

Mluvím o devadesáti procentech zničené elektroniky, ale občas se stane, že prospektoři objeví starý počítač, jehož součástky nejsou spečené do jediné hrbolaté hroudy. Takoví šťastlivci pak dostanou hromadu peněz, a navíc ještě písemné poděkování místního gubernátora.

Od jednoho z překupníků jsem najal káru taženou hubeným oslíkem. Proběhlo to za chmurného Oggerdova dohledu, což značně snížilo cenu. Na káru jsme naložili Harga i doktora Griese a vydali se prašnou cestou k přístavu.

*

Ve vzduchu čpěla sůl a zněl tady křik racků. Vozík s Hargem a doktorem Griesem se drkotavě pohyboval po přístavní cestě.

Na levé straně, mimo dosah příbojových vln, stály nevzhledné baráky: sklady, ubytovny dělníků, námořnické putyky a hampejzy. Většina z nich vznikla během několika uplynulých let. Od moře vál věčný vítr a roztáčel vrtule větrných generátorů. Na takovéhle městečko tu bylo vrtulí přespříliš.

Po pravé straně vybíhala do kobaltových vod Baltniku dlouhá mola, zdvíhaly se tam stěžně plachetnic. Ramena jeřábů se pohybovala nahoru a dolů, sbírala z remorkérů žoky dřevěného uhlí a ukládala je do bachratých trupů plachetních kog.

Nad celou tou neladnou změtí dominoval monument *Malé mořské víly*, k němuž jsme se zvolna, ale vytrvale přibližovali.

Malou mořskou vílu tady vybudoval před více než stoletím neznámý kmen lovců a rybářů. Tvůrci pro svůj artefakt použili to, co pro ně bylo symbolem zmaru: zohýbané ocelové traverzy a kusy betonových bloků. Ocel svařili, betonové bloky pospojovali maltou, šupiny *Víly* udělali z lesklých dlaždic, vyhrabaných z trosk metra.

Plastika Malé mořské víly vyjadřovala pocity zmizelého kmene: beznaděj a zoufalství. Strach z hladu, z nemoci, z neviditelného záření působícího mutace. I Malá mořská víla byla mutant: napůl člověk, napůl ryba. Místo levé ruky měla jen zohýbaný I-profil, trčící z betonového ramene jako obnažená kost.

Před nějakými dvaceti lety se prý Víla znelíbila manželce tehdejšího správce přístavu. Správce rozhodl, že nechá Malou mořskou vílu odstranit, avšak lodníci se vzbouřili. Malá mořská víla byla jejich maskotem. Správcová se tedy spokojila s tím, že Vílu přidělí do gigantické podprsenky, ušité z lodní plachty. Původní podprsenku už dávno rozerval vítr, ale tradice se ujala. Svaz lodníků se staral, aby Víla měla dost podprsenek hýřících zářivými barvami – pro každou příležitost jinou.

Císařství anektovalo Dánské ostrovy před padesáti lety. Průzkumníci objevili půvabně rozmělněné trosky København a několik primitivních kmenů lovců a rybářů. Jak postupoval průzkum na sever, zjistilo se, že je zbytečné mluvit o nějakých ostrovech. Působením tektonických zbraní, pokud to ovšem nemělo jinou příčinu, došlo k vyzdvižení mořského dna. Původní Sjaeland se propojil s tím, co bývalo Skandinávským poloostrovem.

Před čtyřiceti lety, z rozkazu tehdejšího císaře Horsta Sibelia, byla naproti monumentu Malé mořské víly vybudována Správní budova. Do dnešního dne to byl jediný třípatrový barák, který tu byl k vidění. Napravo od Malé mořské víly vznikla erární přístavní kóje, ohrazená dvěma dlouhými moly. Správní budova, erární přístaviště a pár dalších baráků

pak byly zaneseny do map pod hrdým názvem **Nyxehafen**, *Přístav víly*. Tím byl zábor severního území dokončen.

Správa přístavu byla dodnes jediným císařským úřadem severně od Lübeckého průlivu. Nyxehafen i přilehlá území neměly ani policii, ani vojenskou posádku. To byl také jeden z důvodů, proč byl pro doktora Griese vyslán Oggerd.

Připojení bývalých Dánských ostrovů k Císařství mělo zpočátku jen málo praktických výsledků. Vylidněná severní krajina byla s výjimkou samotného København hustě zalesněná a přežívalo v ní několik primitivních kmenů. Nebylo tady nic, co by se dalo jednoduše zpeněžit. Do lesů se zpočátku vydávali jen lovci kožešin, ale později tu byla objevena obří deponie použitých a slisovaných plastových lahví. Tím získal Nyxehafen na významu. Vytěžený plast se používal pro výrobu brnění. I surovina pro Oggerdovo opancérování nejspíš pocházela odsud.

K lovu kožešin a dolování plastu se přidružil i rybolov a kšeftování s *kuriozitami*, tedy s artefakty atlantické civilizace. Nikdy se tu nerozvinulo opravdové zemědělství. Na severním okraji Nyxehafenu se sice nacházelo pár zeleninových zahrad, ale nikdo tu neoral pole ani nesklízel pšenici. Většina potravin se sem dovážela z kontinentu.

V posledních letech však Nyxehafen zasáhla hospodářská konjunktura a původní ospalé hnízdo se prudce rozrostlo. Komoditou, která zapříčinila rozvoj, bylo dřevěné uhlí. Kolem ústí Slané řeky se začal plošně kácet dvě stě let starý prales a dřevěné uhlí se vyrábělo přímo tam. Výroba, tedy nízkoteplotní pyrolýza dřeva, pochopitelně neprobíhala v drnových milířích jako ve středověku, ale v betonových a kovových karbonizérech. Hotové dřevěné uhlí přivážely od Slané řeky remorkéry s plochým dnem a malým ponorem. Tady, v přístavních kójích Nyxehafenu, bylo uhlí překládáno do útrob plachetnic.

Kapitola druhá:

Lekce z aplikované psychologie

Budova Správy přístavu, jak už jsem se zmínil, se jako jediná pyšnila třemi podlažími. Ve zvýšeném přízemí úřadoval správce, v patře bydlel. Třetí podlaží nejspíš vystavěli jen tak z plezíru, aby každý viděl, že Císař je silný a mocný.

Budova Správy se nacházela sto metrů od břehu, přímo naproti přístavní kóji pro zvlášť důležitá plavidla. Mezi budovou a prominentním přístavištěm zůstalo volné prostranství, vysypané uválcovanou drtí, něco jako zanedbané náměstí. Byly tu poničené lavičky, osaměle rostoucí neduživé stromy a dál už nic. Náměstí i věčně prázdná prominentní rejska představovaly nadřazenost císařského úřadu. Všude jinde se tísnily domy či zdvíhal hustý les stožárů, ale tady zůstávalo prázdnno a poklidno. Osmimetrová Malá mořská víla, sedící na svém ocase v severovýchodní části náměstíčka, mohla nikým neobtěžována pozorovat modré vody Baltiniku.

Náš vozík drkotal po rušné nábřežní cestě. Když jsme se přiblížili k budově Správy, uviděli jsme, že před ní postává

správce. Byl to nařvaný chlapík kolem čtyřicítky, hladce oholený a s bambulovitým nosem, který určitě měl i nějaké jméno, ale já jsem si ho odmítl zapamatovat. Pro příležitost našeho uvítání se oblékl do vycházkové uniformy důstojníka dělostřelců v barvě polní šedi se stříbrnými knoflíky a červenými lampasy. Pleš si přikryl brigádýrkou, která však patřila k jiné uniformě.

Když jsem ho zahlédl, pookřál jsem.

„Koukni na něj, Oggie, na čiperu. Takhle se vyfíknul jen pro tebe!“

„Vypadá to jako uniforma dělostřeleckého důstojníka,“ zamručel Oggerd.

„Vypadá? To je uniforma šarže od dělostřelců!“

„Ne, není. Je ručně šitá. Je z jiného materiálu, než z jakého se šijí uniformy. Nemá distinkce! Kromě toho nemá správce nic společného s dělostřelci! Správce nemá vojenskou ani policejní hodnost!“ řekl Oggerd s pedantičností, která mě pobavila.

„Ale, Oggie – ty mi zkazíš každou radost. Chtěl jsem ti *ozřejmit* psychologický pozadí toho blba. Správce je učebnicovej příklad despoty, suverénního vládce nad životem a smrtí všech, kteří jsou v jeho akčním rádiu. Před osmačtyřiceti hodinama jsme vpadli do jeho života, mávali jsme fotkou doktora Griese a dožadovali se ustájení našich koní. Jeho úředníci, místo aby se rutinně štourali v nosech a popíjeli kafe, běhali po všech čertech a sháněli svědky. Autorita správce utrpěla. Takže se nasoukal do uniformy, a dávej pozor, bude se k tobě chovat jako rovný k rovnému. Nebo se o to alespoň bude snažit.“

Správce už samozřejmě věděl, že jsme byli úspěšní. Zprávy se šířily rychleji než vozík tažený klopýtajícím oslíkem. Popošel Oggerdovi vstříc a předpisově zasalutoval. Oggerd úsporně opětoval vojenský pozdrav.

„Byl jste úspěšný, majore, jak vidím,“ řekl správce.

Okamžitě pochopil, že přecenil síly. Pod účinkem Oggerdova upřeného pohledu se celý zmenšil. Až mi ho bylo líto.

„Už jsem poslal pro doktora,“ zajektal. „Zaslechl jsem, že máte raněné.“

„Nepotřebujeme doktora,“ řekl Oggerd. „Zaveďte nás k telefonu.“

„Ano, ano, pane, jistě, majore. Tudy, prosím...“

Mávl rukou k venkovním schůdkům a uvedl nás do budovy. Šli jsme přes chodbu a předpokoj do kanceláře, v níž úřadovali dva vycmrndlí človíčci v utahaných oblecích. Správce je nenápadným gestem odehnal a pak nás uvedl do další místnosti. Z téhle místnosti se už nikam nechodilo, co do rozměrů to byla spíš jen komora a podle bytelných vstupních dveří a mříží na okně původně sloužila k ukládání tajných materiálů. Teď ji někdo vyzdobil tak, že se podobala svatyni nerudného, hnidopišského božstva.

Zamřížované okno zastíraly těžké záclony. Koberec i potah dvou křesílek byl temně rudý. Na oltáři, jímž byl starožitný intarzovaný stůl z doby před Apokalypsou, spočíval **TELEFON**.

Bylo to solidní, těžké zařízení černé barvy s otáčecím číselníkem. Vypadalo jako starožitné, ale zjevně ho vyrobili nedávno – a to v současném módním stylu, kterému se říká *třetí secese*. Z telefonního aparátu vedly dva kabely – jeden tlustý do zdi, druhý, tenčí, se vinul po omítce až do kouta, kde stála obyčejná baterie o rozměrech perlitbetonové tvárnice.

„Zde, *telefon*,“ ukázal správce.

Hal Hargo, do této chvíle vyčerpaný a apatický, ožil.

„Nyxehafen byl telefonizovaný?“ vypískl překvapeně.

„Tak jest,“ přitakal správce. „Před několika měsíci sem byl z Lübecku položený podmořský kabel.“

Hal Hargo zvedl sluchátko a vytočil číselnou kombinaci. Chvilí čekal, pak udiveně zahlásil. „Je funkční! Telefon

funguje!... U aparátu doktor Hargo... Ano, předám. Pro vás, Oggerde.“

Předal sluchátko.

„Major Oggerd,“ ohlásil se vysoký muž. „Splnili jsme úkol. Máme... ano, máme hledanou osobu.“

Správce stál v nábožném pozoru, dlaně na červených lampasech. S rostoucím zděšením pozoroval, co vyvádí náš technolog. Zatímco Oggerd telefonoval, vytáhl Hal Hargo z jedné z kapes na svém hábitu vyhadzovací nůž. S cvaknutím osvobodil čepel ze střenky. Než mu v tom mohl kdokoliv zabránit, *přeřízl telefonní kabel!*

Ten tlustý, který vedl do zdi.

Správce vyjekl bolestí.

Oggerd mluvil do telefonu dál: „Je zraněný, má zlomený prst. Ne, nic vážného. Ano, zítra budeme očekávat motorovou loď...“

Nevzrušeně dokončil hovor a zavěsil sluchátko.

Užasle jsme se dívali na přeříznutý telefonní kabel. Správce střídavě rudl a bledl. Zdálo se, že nemá daleko k mdlobám.

„Haliku, cos to provedl? Vždyť ty jsi to ufiknul!“ vyhrkl jsem.

„No a? Ten kabel vůbec nesouvisel s telefonickým hovorem,“ odfrkl Hal Hargo.

Zdvihl jsem sluchátko. Ozval se oznamovací tón. Natáčet jsem sluchátko sem a tam, aby to všichni slyšeli, zvláště správce, o něhož se zjevně pokoušel infarkt.

„Aparát funguje,“ oznámil jsem jim.

„Jistěže funguje,“ odsekl Hal Hargo vztekle.

„A co ten kabel do zdi? Ten, kterej jsi přeříznul? K čemu tam byl?“

„Ten tu byl navíc,“ pokrčil rameny Hargo.

„Jak navíc? Vždyť vede do moře a po mořským dně dál a dál – do Lübecku a pak do Bornnu.“

„Nevede nikam.“

„K čemu tu vůbec byl?“

„K ničemu!“ zakníkal Hargo. „Ten tlustý kabel je k ničemu! Do aparátu vede kablík z baterie, která transformuje proud z větrných generátorů.“

Správce tu stál s ústy otevřenými dokořán a s tváří zalitou potem. Oggerdovi souvislost mezi kabelem a telefonickým hovorem unikala, možná mu to bylo jedno. Doktor Gries si unaveně sedl do jednoho z křesel.

„Ale proč tu teda byl ten tlustej kabel, Haliku? K čemu?“ zeptal jsem se.

„Byla to kamufláž,“ vysvětlil mi Hargo.

Okamžitě se mi rozjasnilo.

„No, Haliku,“ řekl jsem tiše, „někdo si tady dal pořádnou práci s utajením. Nejspíš tady dokonce jezdili s člunem a spouštěli do vody kabel. Že, pane správce? Bylo to tak?... Předstírali, že pokládají kabel až do Lübecku... Tys to teď vyradil, veškerá kamuflážní činnost šla do prdele... ten *někdo* asi nebude rád...“

„Aha,“ zajíkl se Hal Hargo. „To ode mne nebylo chytré.“

„Ne. To teda ne...“

Hal Hargo se rozhlédl: „Není mi dobře,“ zakuňkal. „Myslím, že mám horečku...“

Otočil jsem se ke správci: „Potřebovali bychom se umýt... něco sníst, někde přespat. Ráno nasedneme do lodi a už o nás neuslyšíte.“

„Poskytnu vám všechno, co potřebujete,“ přikývl horlivě správce. „Budete mít k dispozici inspekční pokoje.“

*

V podkroví, což bylo ono zdánlivě neobývané třetí podlaží, se přece jen něco skrývalo: inspekční pokoje. Dva luxusní a jeden pro obyčejné návštěvníky. Vybrali jsme si ten

obyčejný, jedině v něm se nacházely čtyři kovové postele. A my, pokud jste nezapomněli, jsme byli také čtyři.

Přeskočím pár hodin, které jsme prospali a prodírali. Teď už byla noc, za okny se dávno setmělo. Venku, nad přístavními uličkami, zářily girlandy barevných světel, nasvěcovaly putyky i ukotvené kogy. V Nyxehafenu bylo elektřiny dost, takřka na rozdávání. Když tady instalovali větrné generátory, nějak s tím zapomněli včas přestat.

V putykách kakofonicky kvílely tahací harmoniky, provázené zpěvem, opileckým křikem i pištivým smíchem přístavních štětek.

Oblečený jsem ležel na posteli. Pokoušel jsem se začíst do knihy, kterou jsem si půjčil od správcovy ženy. Nebylo to jednoduché, žluté světlo laciného lustru neustále měnilo intenzitu podle poryvů větru, ale já jsem to nevzdával. Pomalu se blížila půlnoc a správně bych měl spát. Jenže jsem prospal polovinu odpoledne a to mi dokonale rozhodilo spánkový cyklus. Nebyla šance, že bych zabral.

Oggerd spočíval na zádech na své vlastní posteli, ruce měl pod hlavou a těžké pěšácké boty opřené o pelest. Díval se na strop. Vysvlékl se z plastických plátů a měl na sobě jen kalhoty s maskovacím potiskem a černé triko. Plastikové pancéřování jsme naskládali do rohu, o zeď se tam opíraly i obě Oggerdovy pušky: poloautomat i replika Mauseru 98.

Jediný, kdo usnul, byl Hal Hargo. Poskládal se do klubíčka tak, aby nezatěžoval přeražená žebra. Odfukoval, spal hlubokým spánkem a z pootevřených úst mu vytékal pramínek slin. Po dvou heřmánkových čajích a několika aspirinách mu sice klesla horečka, ale to mě neuklidnilo. Báł jsem se, že následkem zranění se u Harga rychle rozvíjí zápal plic. Naštěstí nás měli zítra dopravit do Lübecku, kde měli dobře vybavenou nemocnici s rentgenem, laboratoří a zásobou antibiotik.

„Co to čtete, pane Finku?“ zeptal se doktor Gries, želízky

připoutaný za levé zápěstí k pelesti. Pochopitelně jsme ho umístili co nejdál od Oggerdových pušek. Ani on nedokázal usnout a zřejmě se začínal nudit.

„Ále,“ odpověděl jsem. „Tohle mi půjčila správceva manželka. Jmenuje se to *Vášnivá partie* a napsala to Virginia Freylachová, která je v poslední době dost populární.“

„O čem to je?“

„Je to milostný román ze současnosti. I když já bych to nazval *alternativní současnost*, protože takhle, jak to popisuje slečna Freylachová, to na venkově určitě nechodí... Je to příběh mladé, pohledné a důvtipné nevolnice. Řízením osudu se stala služkou v domácnosti mladého úředníka, který šéfuje jakési zapadlé gubernii. Úředník v ní našel zalíbení, ale jeho pevný charakter mu nedovolil, aby se jí zmocnil násilím. Místo toho jí naučil hrát šachy. Dlouhé zimní večery strávili hraním nekonečných šachových partií. Nevolnice se ukázala zdatnou hráčkou, a když se vpravila do hry, neustále ho porážela – no, co byste chtěl, napsala to ženská. Pak mu v žertu slíbila, že pokud nad ní zvítězí v šachové hře, tak ona mu bude po vůli. Prostě idyla... Do toho se ovšem vmísili nějakí intrikáni, kteří chtějí mladého úředníka zdiskreditovat, odstranit a na jeho místo dosadit jakéhosi sadistického dementa... Kurva! Ta fotka!“ vykřikl jsem.

Jak jsem mohl zapomenout? Takhle to přece řekl Vitautas Frost: *To je trik! Falešná fotka!*... Ale den byl dlouhý, na začátku dramatický a pak už jen únavný. Tak se nedivte, že mi to vypadlo z paměti.

Vykřikl jsem tak hlasitě, až se Hargo s trhnutím probudil.

„Co se děje?“ vyjekl a zašmátral po odložených brýlích.

„Kurva! Teprve teď mi to začíná docházet!“ řekl jsem pořád ještě dost hlasitě.

Teď už projevil zájem i Oggerd: „Co se děje, Pěnkavko?“

„Haliku,“ vyhrkl jsem. „Když už ses probudil, tak bys mi mohl půjčit zvětšovací sklo.“

Technolog se pohnul a mimoděk při tom zanaříkal. Z bezedných kapes svého hábitu vylovil lupu s ulomeným držátkem. Podal mi ji.

Posadil jsem se přímo pod lustr a pomocí lupy jsem začal zkoumat *krvavou fotografii*.

„Šikovné,“ vydechl jsem po chvíli. „Ani se nedivím, že jsem si toho nevšiml hned.“

„Co to máš?“ zeptal se Hal Hargo podezřívavě.

„Fotku tý zmasakrovaný holky.“

„Kdes ji vzal? Vždyť nám ji nedali, tím si jsem naprosto jistý. Jen nám ji ukázali.“

„Ukradl jsem ji tomu klukovi, víš kterému. V kufříku jich měl celej štos. Neboj se, nic nepozná. Nám se ta fotka ohromně hodila, když jsme přesvědčovali Frosta, no ne? Bez fotky by to bylo těžší.“

„Je to tajný materiál!“ obvinil mě Hargo.

„To se nedivím, že je to tajný,“ zachechtal jsem se. „Barevná fotka! Proč se zatěžovali s barevnou fotkou? To bylo první, co mě mělo napadnout!“

„Půjč mi ji,“ zažadonil Hargo. „Podívám se taky.“

Právě se schylovalo k zásadnímu odhalení, ale nebylo mi dáno, abych ostatním ukázal, jak jsem chytrý. Než jsem stačil podat fotku Hargovi, vzepřel se Oggerd na lokti a pak se jediným rychlým pohybem přesunul přes polovinu místnosti.

Náhle stál u dveří s puškou připravenou k výstřelu.

Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře.

„To jsem já,“ zazněl správčův hlas. „Mohu vstoupit?“

Oggerd kývl.

Přistoupil jsem ze strany ke dveřím a prudce je otevřel. Na chodbě stál správce, přes dlouhou noční košili měl vyrudlý župan. Při pohledu do ústí Oggerdovy zbraně se zajíkl.

„Omlouvám se,“ zaskřehotal. „Omlouvám se, že ruším tak pozdě. Je mezi vámi, prosím vás, doktor Hargo?“

„Co se děje?“ zamručel Oggerd.

„Jsou tady nějací pánové. Chtěli by s panem doktorem mluvit.“

„Co je to za lidi?“ zachrčel Oggerd.

„Já nevím,“ příkrčil se správce. „Pracují v troskách. Přišli loni na podzim, ukázali mi pověření... Víc jsem se o ně nestaral a oni ode mne nic nechtěli...“

„Co chtějí od Harga?“

„Říkali, že malou... *konzultaci*. Na něco se pana doktora chtějí zeptat.“

„Pan doktor už nepřijímá,“ zahoukal jsem protáhle. „Ordinační hodiny skončily.“

„Tady,“ natáhl ruku správce, „posílají vizitku.“

Oggerd od něj vzal obdélníkovou kartičku, pokrytou černým, červeným a zlatým písmem.

„Doc. ing. Janner Brunn, člen korespondent Institutu všeobecné technologie,“ přečetl nahlas. „Hargo, ty ho znáš?“

„Inženýr Brunn?“ podivil se Hargo. „To jméno jsem slyšel. Je to terénní pracovník!“

Za správcovými zády se něco zahemžilo. Než jsme stačili cokoliv říct, inženýr Brunn se už soukal do pokoje. Vadila mu však tělnatá postava správce, který zamrzl ve veřejích a neodvažoval se pohnout, protože ústí Oggerdovy zbraně stále směřovalo víceméně k němu.

Inženýr Brunn, hubený čahoun v opršelé hábitu technologů, zahovořil skřípavým hlasem: „Kdybyste dovolil, pane správce.“

Pak se dosti surově protáhl nám do pokoje.

Odhadl jsem ho na padesát let. Vlasů mu už moc nezbyvalo a jeho neoholená tvář vypadala jako ten jeho *čarodějnický plášť*, tedy silně opršele.

S inženýrem Brunnem se dostavil ještě pomenší, jakoby připosražený chlapíček. Ten už se přes správce nedostal, jen nakukoval z chodby. I z toho mála, které jsem z něj viděl,

bylo znát, že je *divný*. Především měl velké oči – a to větší, než byste pokládali za možné. Kromě toho měl i zvláštní pleť: našedlou, která v tomhle osvětlení vypadala jako zelená. Možná mu na tvář házel odlesky zelený overal, do kterého byl naditý.

Hal Hargo, s rukou přitisknutou ke zraněným žebrům, vstal z postele: „Vy jste inženýr Brunn? Těší mě, že vás poznávám. Četl jsem o vás ve Věstníku.“

„Oh, doktore Hargo,“ rozplýval se Brunn. „Kdepak by mě napadlo, že se s vámi setkám osobně! S vámi, s takovou kapacitou v oboru elektroniky! Zaslchl jsem, že zítra zase opustíte Nyxehafen, a tak jsem, navzdory pozdní hodině, přispěchal s prosbou.“

„S prosbou?“ zakníkal Hargo potěšeně.

„Rádi bychom, abyste nám věnoval pár minut času. Pokoušíme se podle starého návodu sestavit jeden přístroj. Nedaří se nám to.“

„Podle starého návodu?“

„Víte, provádíme výzkum v ruinách København. Ve sklepení starého patentového úřadu jsme objevili téměř nedotčený archiv. Papíry, chápete? Žádné digitální záznamy. Tuny šanonů.“

„Archiv patentového úřadu?“ nadskočil Hargo. „Příteli, máte v rukou zlatý důl!“

„Ano,“ přikývl inženýr Brunn. „Ale průzkum probíhá pomalu. Většina materiálů je v původní dánštině. Teprve studujeme jazyk, kterým jsou listiny psány. Ale narazili jsme na dokumentaci, u níž byl přiložený i opis ve staré germánštině. Představte si, doktore Hargo, máme kompletní plány na zhotovení *rušičky elektrického pole*. Pokusili jsme se sestavit prototyp, ale naše znalosti nejsou dostatečné. Proto bych si vás dovolil požádat, kdybyste byl tak laskav...“

„Ale to je samozřejmé, pane kolego,“ zakvičel Hargo nadšeně. „Dobří muži,“ obrátil se na správce, „je tady někde

místnost, kde bych si mohl se svými *kolegy* nerušeně popovídat?“

Správci už zase stékaly po tvářích potůčky potu. „Vedle jsou další inspekční pokoje, pánové,“ zablekotal. „Jsou tam stoly, židle... odemknu vám dveře.“

Na zesláblých nohách se vypotácel na chodbu a nejistou rukou sáhl do kapsy županu pro klíče. Po několika pokusech se mu podařilo odemknout. Za dveřmi byla luxusní místnost, kterou Oggerd odmítl. Kromě jediné postele se tam nacházel široký konferenční stůl s gaučikem a třemi křesly.

Za okenními tabulkami zářila světla přístavu. Správce otočil vypínačem, rozsvítil lustr pod stropem.

Oggerd konečně sklopil zbraň. Vyšel na chodbu a nakoukl do sousedního pokoje.

„Je to jen za zdí,“ řekl. „Pěnkavko, buď tam s nimi. Dávej na Harga pozor.“

Hal Hargo vplachtil do luxusního apartmá a napáskoval se na jedno křeslo. Malý skřet s nazelenalou pletí a obrovskými očima přivlekl z chodby velikou tašku a postavil ji na desku konferenčního stolu. Společně s Brunnem z ní začal vytažovat různé součásti oné *rušičky elektrického pole*.

Natáhl jsem se na jedinou postel tak, jak jsem byl – v zaprášeném ponču a v uválených kalhotách. Nebylo to ode mne příliš společenské, ale copak je společenské chodit na návštěvy o půlnoci? Otevřenými dveřmi jsem viděl, že správce postává na chodbě. Nikdo si ho nevšímal a tak se po chvíli odbatolil – pravděpodobně o patro níž, do svého bytu.

„Tohle je můj asistent,“ představil inženýr Brunn zelenolícího skřeta. Víc už se o něm nezmiňoval. Skrčkovovo jméno zřejmě nebylo důležité.

Kromě součástek přinesli svazek zažloutlých papírů. „Originální dokumentace,“ dodal na vysvětlenou inženýr Brunn.

„Vy s sebou vláčíte originály?“ podivil se Hal Hargo.

„Příteli, ty papíry jsou dvě stě let staré! Vždyť se vám rozpadnou pod rukama! Měl byste je nechat okopírovat, obkreslit, ofotit!“

Inženýr Brunn ledabyle nadzdvihl fascikl a praštil jím o stůl. Z papírů se vyvalil oblak prachu. „Je to předválečná kvalita, pane kolego,“ zasmál se bezstarostně. „Vydrží ještě dalších pár století. Tady, podívejte se – technologické schéma. A zde – výkresy jednotlivých součástí.“

Hargo si naslinil prst a zalistoval v dokumentaci. „Jste si jistý, pane kolego, že něco takového vůbec kdy fungovalo?“

„Ano, jsem si jistý. V archivu jsme našli prototyp, který – dle průvodního textu – byl funkční. Dokázal zrušit elektrické pole v okruhu několika set metrů. Prototyp byl poškozený a nefungoval, takže jsme ho rozebrali a vyrobili nové součástky, do detailu stejné. Ovšem ani náš výrobek nefunguje.“

Ležel jsem na posteli a studoval tváře obou příchozích. Na inženýru Brunnovi nebylo nic zvláštního. Dobře zachovalý padesátník, hubený, fyzicky zdatný, šedé vlasy ostříhané na ježka. Ovšem zelenolící skrček – to byla docela jiná kategorie. Jak může mít někdo takhle zelenou pleť? Možná že to nebyla zelená barva, jen zvláštní odstín šedi, který se v nažloutlém světle *zdál* zelený. Věděl jsem, že ve starém světě existovaly lidské rasy s různou barvou pokožky. Žlutá rasa, hnědá rasa, černá rasa... Nikdy jsem však neslyšel o rase *zelené*, snad jen s výjimkou pohádkových vodníků.

Další zvláštností byly na skrčkovi ty jeho oči: velké, kulaté, se sytě šedými bělmy.

Hal Hargo se přehraboval v součástkách, poházených na stole: „Tady cívka, kondenzátor, co tenhle kus dřeva? Aha, to je tělo pro uchycení akumulátoru. Takhle jste to měli sestavené? A nefungovalo to? To se nedivím, pane kolego, protože tady, podle toho nákresu, má být transformátor připojený obráceně. Propojím ho kablíky se zdrojem a spínačem.“

Funguje to na elektřinu? Takže zruší elektrické pole a s tím i vlastní napájení? To je trochu paradox, nemyslíte?... Vyzkoušíme si to. Tady ve zdi je zásuvka. Zasunu kabel do zdířky... pozor, zapínám.“

Hal Hargo zmáčkl tlačítko, umístěné na boku přístroje.

Lustr v pokoji zhasl.

Zároveň zhasla barevná světla za okny. Rozmařilé žárovky nyxehafenského přístavu, bordelů, putyk a heren byly v jediné pikosekundě vystřídány naprostou tmou. Jen kdesi vzadu zůstalo pár blikajících lucerniček.

„Heuréka!“ zařval ze tmy inženýr Brunn. „Funguje to! Doktore Hargo, jste génius!“

„No tak, Haliku, rozsviť,“ řekl jsem pokojně. Zároveň jsem si uvědomil, že jsem pod vítězným Brunnovým řevem zaslechl něco, co tam nepatřilo: zvuk tupého úderu a slaboučké zasténání.

Shodil jsem nohy z postele: „Oggie!“

Obušek mě zasáhl do žaludku. Bolestí jsem se sklopil jako zavírací nůž. Následující rána do spánku mě netrefila úplně přesně. Ochromila mě, ale neomráčila.

Po schodech dusaly kroky. Tma. A pak...

Vrummm! Vrummm!

Vrummm!

Budovu Správy přístavu roztráslly pomalé vibrace. Vzpěnila se mi krev v žilách, jako by jí tam náhle bylo příliš mnoho. Střeva i žaludek se pokoušely opustit mou břišní dutinu.

Prásk!

Ztemnělou chodbou přepištěla kulka.

Vrummm! Vrummm!

Vibrace mi rozechvívaly kosti a pokoušely se od nich odtrhat svalové úpony.

Prásk!

Ticho.

Vibrace jsou pryč.

Ticho, tma.

Klečel jsem na všech čtyřech a cítil jsem, jak mi z nosu tryská krev.

Rudé ohnisko světla. Pochodeň. Záclona, kterou Oggerd namotal na nohu od stolu, hoří jasným plamenem.

Je to Oggerd – a zároveň to není on. Už to není tvář obsidiánové sochy, ale grimasa zuřícího šílence.

„Kde je Hargo?“ ječí s náznakem hysterie.

Pokouším se zastavit krvácení z nosu. „Nevím...“

Oggerd zdvíhá improvizovanou pochodeň do výšky. Vypadá jako jeskynní muž, který si prohlíží svůj příbytek.

„Hargooo!“

Dupe po schodech, sbíhá dolů. Vybíhá ven z budovy. To už stojím u okna a vidím, jak tam dole, na náměstí s poničenými lavičkami a neduživými stromy, mává pochodní.

Záclona hoří vysokým plamenem. Pak zhasíná.

Zakvílení: „Hargooo...“

Z Oggerdova hlasu znějí *emoce*. Panika. Strach.

Emoce? Že by Oggerd přece jen byl člověkem?

„Hargóóó!“ doléhá ze stále větší dálky.

*

Světla se sama od sebe rozsvítila po asi pěti minutách. Zhruba v tu samou chvíli mi přestala téct krev z nosu. Pustil jsem se do ošetřování a hlavně uklidňování doktora Griese, jehož nos na tom byl podobně, ale na rozdíl od mého nepřestával krváčet. Dobře na tom nebyla ani Griesova levačka, za kterou byl připoutaný ke kovové posteli. Během oné *události* se doktor Gries v panice pokusil odtrhnout, což se mu samozřejmě nepovedlo, ale jeho zápěstí to rozhodně neprospělo.

Do pokoje se vplížil k smrti vyděšený správce. „Co to bylo?“ zasípěl.

Šlehnul jsem po něm pohledem: „Tohle byl únos. Nejdřív

zhasili světla. Pak praštili Harga a odvěkli ho. V mezičase praštili mě. Na závěr, jako korunu svého díla, hodili na chodbu vibrační granát.“

„Myslel jsem, že mi spadne barák na hlavu,“ přiznal se správce.

„To by se určitě nestalo,“ poučil jsem ho. „Vibrační granát je *ekonomická* zbraň. Odstraňuje obyvatele, ale domy zachovává pro pozdější použití. Žádný dům působením vibračního granátu nespadne, alespoň žádný postavený podle císařských norem a předpisů. Jen lidem, kteří jsou poblíž, vypochoďují kosti ven z těla.“

„Ježíšikriste!“ vyjel správce.

„Naštěstí vibroval jen pár vteřin. Oggerd ho rozstřelil.“

„Naštěstí...“

„Naštěstí? Ale vy jste nám moc štěstí nepřinesl, pane správce. Vpustil jste sem únosce!“

„Já?“ zajektl správce. „Cožpak jsem věděl, co jsou zač? To vy jste s nimi chtěli mluvit...“

Zmlkl, protože ve dveřích se zhmotnil Oggerd. Udělal dva kroky dopředu, prsty levice obemkl správčův krk.

„Kde najdu inženýra Brunna?“ zeptal se. Zase ten hlas kamenné sochy. Ani stopa po nějakých citech či pocitech.

„Já... já nevím. Někde v troskách,“ zablekotal tázaný.

„Kde najdu inženýra Brunna?“ zeptal se Oggerd znovu stejně netečným hlasem. Přizvedl ruku a správčovo tělo se vypjalo na špičky.

„Prokrista!“ zachrčel správce.

Oggerd zvedl ruku ještě o něco výš a špičky správčových bot definitivně opustily podlahu. Celé obtloustlé tělo teď viselo jen na krční páteři.

Pak Oggerd vybuchl vzteky: „Kde najdu inženýra Brunna?“ zaječel a mrštil správce do kouta. V okamžiku byl zase u něj, chytil jej za přednici noční košile a vrazil mu dvě facky – zleva a zprava.

„Kde najdu inženýra Brunna?“

Popadl jsem ho za rameno: „Oggie! Nech ho! Vždyť ho utlučeš! Ten ubohej idiot nic neví!“

Oggerd se ohnal, zasáhl mě hřbetem ruky do tváře s takovou silou, že jsem přeletěl pokoj a zády dopadl na rozestlanou postel.

„Oggie!“ vykřikl jsem. „To jsem já! Pěnkavka Gowery! Vzpamatuj se!“

Oggerd, pěst napřaženou k úderu, strnul uprostřed pohybu. Pak svěsil ruku. V obličeji mu zaškubalo, do krátce zastřižených vousů stékal pot.

„Co se stalo?“ zachrčel.

Sedl si na postel, ruce složil do klína. Všiml jsem si, jak se třese. Podal jsem mu sklenici s vodou a on ji chlemtavě vypil.

„Zmizte,“ houkl jsem na správce, který se snažil vmáčk-nout do nejzazšího kouta. „Jděte pryč.“

Správce, s probarvujícími se podlitinami na tvářích, zakňučel.

„Děkuji vám, pane. Děkuji. Spolehněte se, že svou chybu napravím. Podniknu opatření. Dostanete pana doktora Harga zpátky do čtyřiaadvaceti hodin.“

„Jděte už,“ křikl jsem a správce se vypoťácel na chodbu.

Oggerd seděl na posteli, lehce se kýval dopředu a dozadu. Doktor Gries, bledý hrůzou, se tiskl ke stěně.

Vzpomněl jsem si na starou pověst ze svého rodného města. Pověst o golemovi. Moudrý rabín vytvořil mechanickou loutku. Dokonalého sluhu, silného, spolehlivého. Ale v jistou chvíli snad došlo k chybě v programu, připraveném v golemově procesoru. Golem se vzbouřil. Ničil všechno kolem sebe, dokud sám nebyl zničen.

Takhle teď vypadal Oggerd. Jako golem, v jehož programu došlo k fatální chybě.

„Co se ti stalo, Oggie?“ zeptal jsem se.

„Já nevím,“ zachrčel. „Něco... něco je pryč...“

„Co je pryč?“

„Nevím. Něco mi chybí.“

„Chybí ti Hargo?“

„Ano. Ne. Nevím. Něco... něco spojeného s ním.“

„Píchnu ti injekci na uklidnění, Oggie.“

„Ne. Musím to překonat sám.“

„Dobře...“

Díval jsem se na třesoucího se Oggerda, z pocenému jako dveře od prádelny. Ještě nikdy jsem ho neviděl v takovém stavu.

Seděl, mírně se kýval, potil se. Trvalo snad čtvrt hodiny, než jsem se odhodlal promluvit. Čtvrt hodiny mlčenlivého kývání dopředu a dozadu.

„Co budeme dělat, Oggie?“

Potrásl hlavou: „Nevím.“

„Jak se cítíš?“

„Je mi zle...“

Znělo to udiveně. Takové věci jako *nemoc* nebo *slabost* nepatřily do válečnickova života.

„Tobě je zle, Oggie? Co tě znám, tak ti nikdy zle nebylo.“

„Možná ten vibrační granát...“

„Možná.“

„Inženýr Brunn mluvil o nějakých vykopávkách,“ nadhodil jsem. „Pokud to byl skutečně inženýr Brunn.“

„Byl to on,“ ozval se doktor Gries, kterému trochu otrnulo. „Viděl jsem jeho fotku ve Věstníku.“

„Ten jeho malej společník měl nazelenalou pleť,“ řekl jsem.

„Skutečně? Měl jsem pocit, že se zdá *zelený* jenom mně,“ hlesl doktor Gries.

„Takového muže si každý zapamatuje. Budeme ho hledat. Budeme se vyptávat na *zeleného trpaslíka*.“

„Proč chtěli Harga? Proč nevzali doktora Griese?“ zeptal se Oggerd.

„Co říkáš, Oggie?“

„Proč nevzali doktora Griese? Jistě byli ve spojení s tou organizací, která transportovala doktora Griese na sever.“

Musím uznat, že Oggerdovi, bez ohledu na jeho žalostný stav, to myslelo.

„Hm, Oggie. To je otázka.“

„Doktor Hargo je *cennější* než já,“ vysvětlil nám Jason Gries.

„Myslíte si, že Hargo je lepší kořist než vy?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Ano. Nechci být zbytečně skromný, ale on jakožto vědec je úplně jiná třída.“

„Hm, to by znamenalo, že jsme narazili na spiknutí...“

„Je to spiknutí,“ řekl Oggerd nevýrazným hlasem. „Někdo platí Vitautase Frosta a jeho jednotku, ale ti jsou jen vykonavatelé. Inženýr Brunn je jedním z velitelů... Půjdeme za nimi, Pěnkavko. Vezmeme si Harga zpátky.“

„Chceš jít hned, Oggie? Mám zase přivázat Griese k posteli? Třeba za nohu? Na pravičce má zlomený prst, levičku mu málem ucvaknul náramek...“

„Musíme shromáždit fakta. Tamti... inženýr Brunn a jeho společník... měli *příliš* složitý plán. Překombinovaný. Rušičku elektrického pole. Vibrační granát...“

„Máš pravdu, Oggie,“ řekl jsem. „Takovéhle hračky – a kdo ví, kolik jich ještě mají v záloze. Precizní načasování. Jak říkali ti chlapi od Frosta – *zasraní inteligenti*. Kombinují, až všechno překombinují. Ale já vím ještě víc. Fotka té rozřezané holky je podvržená.“

„Co to znamená?“

„Dostali jsme se, obrazně řečeno, do pavučiny intrik. Ta fotka je součástí toho všeho ostatního. Když rozklíčujeme fotku, budeme chytřejší.“

„Udělej to, Pěnkavko...“

Otočil jsem se k doktoru Griesovi: „Tak, Jasone, nastala hodina pravdy... Nevadí ti, že ti tykám?“

„Mhm,“ zamručel tázaný.

„Já jen, že nás chtěli zabít. Mě, tebe, Oggerda, správce... Takovej vibrační granát, to je pěkně hnusná smrt. Řekl bych, že nás to tak nějak sbratřilo.“

„Nevadí mi, že mi tykáte.“

„Taky mi tykej. Přátelé mi říkají Pěnkavka. A já jsem tvůj přítel, Jasone. Ten nejlepší, jakýho jsi kdy měl. Vrátím ti zpátky tvůj život – ale ty nám musíš všechno říct po pravdě.“

Doktor Gries se na mě upřeně díval a pak pokrčil rameny: „Nemůžeš mi vrátit můj život... Pjen-kchaf-kcho.“

„Ah,“ odfrkl jsem, „zapomeň na Pěnkavku, říkej mi prostě Finku. To je to samý, ale v mojí rodný řeči, v češtině, chápeš? Slyšel jsi někdy o češtině? Ne? Tak buď rád. Teď se tě na něco zeptám.“

„Ptej se.“

Vytáhl jsem zpod ponča *krvavou fotografií* a zamával s ní Griesovi před nosem: „Jak se jmenovala ta dívka, Jasone?“

Doktor Gries tiše zanaříkal a přitiskl si pěsti k obličej: „Já... já jsem nechtěl... Chceš mě mučit?“

„Jak se jmenovala?“

Doktor Gries zavyl jako raněné zvíře, z očí mu vytryskly slzy. Dívali jsme se, jak pláče. Pak jsem utrl z prostěradla kus látky a podal mu ho: „Utři si slzy, Jasone.“

Doktor Gries se do círu hlasitě vysmrkal.

„Jak se jmenovala?“

„Berenika,“ zachroptěl Gries. „Ale já jsem nechtěl...“

„Já vím, že jsi nechtěl. Kdo tě s ní seznámil?“

„Sandra.“

„Sandra – a jak dál?“

„Prostě jen Sandra.“

„Kdo tě seznámil se Sandrou?“

„Ona se se mnou seznámila sama. V knihovně...“

„V knihovně?“

„V knihovně Institutu... Ona věděla, že si půjčuju knížky o...“

„Knižky o čem?“

„Knižky se... sadomasochistickou tematikou,“ vychrlil.

„Co to znamená?“ vmísil se do hovoru Oggerd.

Pousmál jsem se. „Sadismus a masochismus jsou sexuální úchytky. Víš, doufám, o čem mluvím, Oggie?“

„Mhm... ne. Nevím.“

„Sákryš, tohle není vhodná chvíle na sexuální osvětu. Takže to vezmu jen tak letem světem. Sadismus je, když se ti líbí někoho trápit. Bít, ponižovat a tak dál. Masochismus je přesně opačnej. Líbí se ti, když někdo bije a ponižuje tebe.“

Oggerd se na mě upřeně díval: „To myslíš vážně?“

„Ano. Takhle to prostě je. Pobuřuje tě to?“

„Připadá mi to nesmyslné.“

„No vidíš – a tady Jasonovi to připadá velice smyslné. Není to nic jiného než věc názoru.“

Oggerd řekl tiše, ale zřetelně: „Pokud někoho přivážeš k posteli a rozřežeš na kousky, tak už to není věc názoru.“

„V tom máš pravdu. Ale celé je to o něčem úplně jiném.“

„O čem?“

„Takže, hoši, poslouchejte pozorně,“ začal jsem. „Máme tady Jasona, nadějného talentovaného vědce. Svobodného. Kolik je ti let, Jasone? Pětatřicet? Čtyřiatřicet! A jsi svobodnej! Proč jsi svobodnej? To je jasný – práce je pro tebe vším. Nemáš čas na nějaký pletky. Jsi nesmělej, plachej, stydlivej. A nebo s tvým sexuálním životem není něco v pořádku? Pak do tvého života vstoupila Žena. Poslouchejte, jak to říkám: žena s velkým *Ž*. Seznámila se s tebou v knihovně, a to je náhodička, věděla, že si půjčuješ odbornou literaturu, týkající se jistě sexuální *odchytky*. Ukázalo se, že Sandra má stejnou *zálibu* jako ty, Jasone. Že je taky sadomasochisticky orientovaná.“